

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12Csp/10/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817200719
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2017:3817200719.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci žalobkyne: Ing. W. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., T. E. XXX/X, zastúpená Advokátskou kanceláriou AK-KRUPA s.r.o. so sídlom Nové Mesto nad Váhom, Hurbanova 1, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO 35792752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, o zaplatenie 1.462,98 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.462,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.462,98 eur od 21.11.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa má právo voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 20.1.2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.462,98 eur spolu s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.462,98 eur od 21.11.2016 do zaplatenia.

2. Žalobu zdôvodnila tým, že dňa 22.8.2012 uzatvorila ako dlžník a súčasne spotrebiteľ so žalovaným ako veriteľom a súčasne dodávateľom zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500014690 (ďalej len UZ). Predmetná UZ je zmluvou spotrebiteľskou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia UZ. Na žalobkyňu sa preto vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný pred uzatvorením UZ žalobkyňi neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom podľa § 4 zákona č. 129/2010 Z.z. vo forme formulára Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere a teda porušil právnu úpravu už pred uzatvorením UZ. Žalobkyňi bol poskytnutý žalovaným úver s nasledujúcou špecifikáciou: celková výška úveru 1.170 eur, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, RPMN 65,26 %, priemerná RPMN za úver 45,60 %, výška mesačnej splátky 62,69 eur, počet mesačných splátok 42, celková čiastka splatná spotrebiteľom 2.632,98 eur, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eur, úrok 76,21 % ročne, celková čiastka revolvingu splatná spotrebiteľom 1.504,56 eur. V UZ absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažností. V článku 8 UZ je inkorporovaná dohoda o poskytnutí služby (ďalej len „dohoda“), predmetom ktorej je záväzok žalovaného poskytnúť žalobkyňi na jej žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok žalobkyne zaplatiť za poskytnutie predmetnej služby odplatu vo výške 168,17 eur v prípade úveru, resp. 87,36 eur v prípade revolvingu. Odplata za poskytnutie služieb obsiahnutých v dohode sa stala splatnou dňa, keď bol žalobkyňi poskytnutý úver. Žalobkyňa v dobrej viere pravidelne mesačne od 18.10.2012 splácala sumu vo výške 62,69 eur, vždy k 18. dňu mesiaca. Žalobkyňa zaplatila celkovo žalovanému sumu vo výške 2.632,98

eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 1.170 eur a zmluvných úrokov vo výške 1.462,98 eur. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je nepochybné, že žalobkyňa plnila záväzok voči žalovanému pravidelnými mesačnými splátkami v celkovej výške 2.632,98 eur, pričom istina záväzku predstavuje sumu 1.170 eur, žalovaný plnenie žalobkyne prijímal a to od 18.10.2012 až do 18.3.2016, pričom v UZ absentujú zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z.z.. Dňa 7.11.2016 žalovaného vyzvali, aby žalobkyňa ako spotrebiteľovi vydal bezdôvodné obohatenie do 14 dní od doručenia výzvy. Žalovaný aj napriek tejto skutočnosti žalobkyňu plnenie získané sine iusta causa v stanovenej lehote nevydal. UZ nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, zákonom č. 129/2010 Z.z. a ani s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona č. 129/2010 Z.z. má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúhlas spôsobujú sankcie podľa vyššie uvedeného zákona. UZ neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Výška úrokovej sadzby úveru v UZ je 70,02 % ročne. Záväzok žalobkyne zaplatiť žalovanému poskytnutú istinu úveru vo výške 1.170 eur sa pri riadnom splácaní úveru zvýšil za 42 mesiacov na sumu vo výške 2.632,92 eur, teda o sumu 1.462,92 eur. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1M Cdo 1/2009: „.....dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde s pravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Výška úrokovej sadzby uvedená v UZ nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia UZ. Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke NBS bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 12,12 % pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci august 2012. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, čo znamená, že sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný (napr. rozhodnutie NS SR zo dňa 26.6.2013 sp.zn. 4Cdo/51/2012). Dohodnutá výška úrokovej sadzby výrazne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia UZ, ide teda o neplatný právny úkon. Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať výšku úrokovej sadzby v UZ, ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Pretože ide o neplatné zmluvné dojednanie, treba naň hľadieť akoby vôbec nebolo obsahom zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby, ako povinnú náležitosť spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Vzhľadom na uvedené sa zmluva a úver na jej základe poskytnutý považuje podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Poukázala na to, že žalovaný so svojimi klientmi uzatváral zmluvy o spotrebiteľských úveroch s obdobne vysokými úrokovými sadzbami, pričom slovenské súdy v sporoch, kde žalovaný vystupoval viackrát, označili obdobne vysokú úrokovú sadzbu za neprijateľnú a v rozpore s dobrými mravmi. V zmluve je uvedená úroková sadzba vo výške 70,02 % a RPMN vo výške 65,26 %. Vzhľadom na skutočnosť, že hodnota RPMN v UZ je nižšia ako úroková sadzba, že žalovaný v zmluve nesprávne uviedol výšku RPMN v dôsledku čoho v zmluve absentuje zákonná náležitosť spotrebiteľského úveru, čo má za následok zákonnú sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V UZ nie je uvedený ani spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Absencia tejto náležitosti spôsobuje podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bezpoplatkov. Povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy je podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. aj doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V UZ síce je uvedený počet splátok, avšak absentuje v nej končný termín splatnosti spotrebiteľského úveru. Absencia tejto zákonnej náležitosti tiež spôsobuje, že podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona je poskytnutý úver z takejto zmluvy bezúročný a bezpoplatkov. V UZ tiež nie je ďalšia povinná náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona a síce adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 1 a 2 citovaného zákona, považuje sa poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bezpoplatkov. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je teda preukázané, že žalovaný pravidelne mesačne od 18.10.2012 prijímal plnenie od žalobkyne vo výške 62,69 eur, čím sa jeho majetok zvýšil celkovo o sumu 2.632,98 eur. Žalobkyňa žalovanému plnila záväzok pravidelnými mesačnými splátkami, čím sa jej majetok znížil o vyššie uvedenú sumu. Obohatenie žalovaného, ktoré predstavuje rozdiel medzi peňažnou čiastkou reálne poskytnutou žalovaným, t.j. sumou 1.170 eur a sumou, ktorú žalobkyňa zaplatila, t.j. 2.632,98 eur, t.j. sumu vo výške 1.462,98 eur, je získané prijímaním mesačného plnenia bez právneho dôvodu (viď rozhodnutie KS v Prešove 7Co/84/2011). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preukázané, že žalovaný sa prijímaním pravidelného mesačného plnenia obohatil bez právneho dôvodu na úkor majetku žalobkyne v celkovej výške 1.462,98 eur, čím naplnil základné znaky skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho

zákonníka - získanie majetkového prospechu plnením bez právneho dôvodu. Okrem vyššie uvedeného vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v UZ obsahujú ďalšie nedostatky: a) neplatnosť dojednania o revolvingu. V UZ sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni okrem úveru za odplatu aj revolving a to vo výške 616,87 eur s úrokovou sadzbou 76,21 %. Uzatvorenie revolvingového úveru nevyjadruje skutočnú vôľu žalobkyne uzatvoriť ďalší úverový vzťah, ale je prejavom vôle žalovaného ako výlučného zostavovateľa zmluvy. Zámerom žalobkyne nebolo uzatvorenie revolvingového úveru, no jeho uzatvorenie jej bolo vnútené predpísanou formou zmluvy (viď rozhodnutie KS v Prešove zo dňa 3.6.2015 sp.zn. 3Co/289/2014). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje dojednanie o revolvingu zámerne žalovaným inkorporované v zmluve za neplatné, v rozpore so zásadou dobrých mravov v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka; b) neplatnosť dohody o poskytovaní služieb. Dohoda inkorporovaná v UZ je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi. Obdobné poplatky ako sú v dohode, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Uvedené vyplýva aj z judikatúry slovenských súdov ale aj rovnako zo samotného Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), kde podľa § 52 ods. 2, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia, upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné, čo potvrdil svojim rozhodnutím aj NS SR sp.zn. 8MCdo/3/2015 zo dňa 28.8.2015. Na základe uvedeného by preto dohoda uzatvorená medzi spotrebiteľom a veriteľom mala byť vyhlásená za neplatnú. Žalovaný pred uzatvorením UZ žalobkyni neposkytol formulár obsahujúci štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústredného inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave SK/0125/99/2014 a tvrdil, že žalovaný sa pokúsil zbaviť zákonnej informačnej povinnosti voči žalobkyni tým, že do nepodpísaných zmluvných dojednaní UZ inkorporoval doložku, v zmysle ktorej sa žalobkyňa údajne oboznámila s formulárom obsahujúcim štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Je preukázané, že žalovaný nepostupoval v súlade s ust. § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Účelom formulára obsahujúceho štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere je sprehľadniť podmienky získania úveru tak, aby tieto podmienky boli spotrebiteľovi známe ešte pred uzatvorením UZ. Z toho dôvodu je aj zákonodarcom stanovená presná štruktúra a forma formulára obsahujúceho štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Nesplnením informačnej povinnosti zo strany žalovaného, žalovaný podnikol žalobkyňu k rozhodnutiu o obchodnej transakcii, ktorú by pri dostatku informácii žalobkyňa neurobila. Vyššie uvedené konanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 OZ, ktoré vykazuje jednoznačný úmysel žalovaného získať právny titul na peňažné plnenie, na ktoré by inak nemal nárok. Žalovaný zároveň nesprávne určil RMPN v UZ. Z dôvodu nesprávneho určenia RMPN v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov SR, táto skutočnosť spôsobuje absenciu zákonnej náležitosti zmluvy - údaj o RMPN. Poukázal v tejto súvislosti aj na rozhodnutie KS v Prešove sp.zn. 7Co/84/2011, podľa ktorého „Dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RMPN sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu“. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preukázané, že žalovaný neinformoval žalobkyňu - spotrebiteľa - pred uzavretím UZ prostredníctvom formulára obsahujúce štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, čím žalobkyňu pohol k rozhodnutiu o obchodnej transakcii, ktorú by inak neurobila, uzatvoril so žalobkyňou zmluvu s úrokom 70,02 % ročne, v ktorej absentujú zákonné náležitosti a ktorých absencia spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, žalovaný zároveň žalobkyni nanútil ďalšie plnenia, ktoré si žalobkyňa neobjednala, k UZ pripojil žalobkyňou nepodpísané tzv. „Zmluvné dojednania“, do ktorých inkorporoval doložky o zmluvnej pokute a prehlásenie v zmysle ktorého žalobkyňa údajne obdržala formulár obsahujúci štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, po zosplatnení istiny zo strany žalobkyne prijímal od žalobkyne plnenia, na ktoré nemal zákonný a ani zmluvný nárok, čím sa žalovaný úmyselne na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacoval a naďalej bezdôvodne obohacuje a to v celkom sume vo výške 1.462,98 eur, pričom odmietol získané bezdôvodné obohatenie vydať. Je teda preukázané, že žalovaný sa úmyselne na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil v sume 1.462,98 eur, pričom aj napriek výzve zo strany žalobkyne odmietol bezdôvodného obohatenie do 20.11.2016 vydať.

3. Súd nárok žalobkyne v konaní uplatnený priznal platobným rozkazom č. k. 12Csp/10/2017-19 zo dňa 8.2.2017, proti ktorému v zákonnej lehote podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že žalovaný nemá vo vzťahu k žalobkyni žiaden záväzok, pričom okolnosti a tvrdenia, ktoré sa uvádzajú v žalobe, sú nedôvodné a bez opory v akomkoľvek dôkaze. Poprel skutkové a právne dôvody, na základe ktorých žalobkyňa tvrdí, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalovaný si povinnosti podľa § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch splnil prostredníctvom zákonom stanoveného formulára

Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Tvrdenia žalobkyne sú zmätočné a v rozpore s právnou úpravou, ktorá bola platná v čase uzavretia UZ, ktorá bola uzavretá 22.8.2012. UZ sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami OZ. Prednostné použitie OZ na spotrebiteľské vzťahy bolo totiž do OZ zavedené zákonom č. 102/2014 Z.z. a účinné bolo od 1.4.2015. Na uzavretú UZ sa preto môžu použiť len tie predpisy z OZ, ktoré v roku 2012 osobitne upravili otázky neregulované Obchodným zákonníkom. To potvrdila aj NBS prostredníctvom stanoviska útvaru dohľadu nad finančným trhom, číslo 1/2015. Stanovisko sa osobitne zaoberá aplikáciou ust. § 52 ods. 2 OZ na všeobecnú úpravu záväzkov podľa Obchodného zákonníka, zmluvu o úvere, použitie ustanovení Obchodného zákonníka ako zmluvných ustanovení, všeobecné obchodné podmienky (§ 273 Obchodného zákonníka), vzťahu k osobitným sektorovým normám finančného trhu, časovú pôsobnosť tohto ustanovenia. Prednostné použitie OZ v zmysle označeného ustanovenia § 52 ods. 2 posledná veta OZ je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti. Pokiaľ zákonodarca chce, aby norma pôsobila aj na vzťahy, ktoré vznikli v minulosti, musí tak urobiť dostatočne jasným spôsobom, ideálne zavedením nového režimu a mechanizmu uplatnenia týchto práv. Toto upresňuje článok 9 ods. 4 Legislatívnych pravidiel vlády. Preto pokiaľ pre dotknuté ustanovenie chýba takáto úprava časovej pôsobnosti, majú za to, že uvedené ustanovenia sa použije iba na právne vzťahy, ktoré vznikli najskôr 1.4.2015. Právne vzťahy vzniknuté pred 1.4.2015 sa preto majú a budú naďalej posudzovať podľa dovtedy platných predpisov; v tomto prípade podľa predpisov z roku 2012. Základná úprava regulácie výšky úrokov pre UZ bola v čase uzavretia UZ uvedená v § 502 Obchodného zákonníka. Podľa tohto ustanovenia „ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške“. Z toho vyplýva, že argument žalobkyne zneplatňujúci dojednanie o úroku jej nielen nedôvodný, ale v rozpore s ustanoveniami zákona. Uvedené zákonné ustanovenie teda reguluje otázku platnosti dohody o úrokoch a právne dôsledky spojené s tým, ak je dohodnutý úrok vyšší než určuje zákon. Nevyplýva z nej, že úroková sadzba je neplatná. Tvrdenie žalobkyne o chýbajúcej náležitosti - úrokovej sadzbe - odporuje príslušnej právnej úprave. Pre určenie, aká výška úroku je prípustná, je rozhodujúce ustanovenie podľa § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého ku dňu 22.8.2012 platilo „ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti“. Tvrdenie žalobkyne je v rozpore s § 53 ods. 6 OZ, ako aj ust. § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ak je totiž určitá otázka riešená v právnom poriadku osobitným ustanovením, potom aplikácia všeobecného ustanovenia (použiteľného pre prípad absencie konkrétnej, špeciálnej úpravy) je vylúčená. Platí to aj pre otázku posudzovania výšky odplaty, ktorá bola v čase uzatvárania zmluvy regulovaná osobitnou právnou úpravou (lex specialis) a nie na základe všeobecnej regulácie (lex generalis). Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle § 53 ods. 6 OZ vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa. Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu), je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola v rozhodnom období, t.j. ku dňu 28.8.2012 vo výške 45,60 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala. Oba údaje boli stanovené ako údaje platné podľa § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Údaj o priemernej výške RPMN je zverejňovaný Ministerstvom financií SR štvrtročne, je verejne prístupný a rovnako je uvedený v zmluvách. Tento údaj sa stáva platný 16. dňom po jeho zverejnení (§ 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Žalobkyňa v podanej žalobe neoznačila žiadny dôkaz a ani inú relevantnú skutočnosť, v zmysle ktorej by hodnota RPMN nemala byť správne určená. Pokiaľ žalobkyňa v podanej žalobe uvádza, že UZ neobsahuje údaj o dobe trvania a termín konečnej splatnosti úveru, nie je to pravda. UZ pozostáva z ustanovení nachádzajúcich sa na prednej (lícnej) strane listiny, zmluvných dojednaní na zadnej (rubovej) strane listiny a príloh, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva pritom nielen zo splátkového kalendára, ale aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť UZ (článok 7 ods. 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní). UZ teda údaj o konečnej splatnosti úveru obsahuje. Termín konečnej splatnosti úveru je vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky. Doba trvania UZ je upravená v článku 9, kde sa uvádza, že UZ sa uzatvára na dobu neurčitú. Teda aj náležitosť uviesť dobu trvania je v UZ splnená. UZ obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok, teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Skutočnosť, že tvrdenia žalobkyne ohľadne nedostatkov v UZ sú nesprávne je možné podporiť aj poukázaním na fakt, vyplývajúci z rozhodnutia Súdneho dvora EU vo veci C-42/15. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe uvádza, že UZ neobsahuje údaj o adrese

veriteľa na podávanie sťažností a reklamácií, toto takisto nie je pravda, táto náležitosť je obsiahnutá v ust. článku 12 ods. 1 Zmluvných dojednaní, ktoré nepredstavujú samostatný dokument oddelený od UZ (viď aj rozhodnutie Súdneho dvora EU vo veci C-42/15). Nesprávne sú takisto tvrdenia žalobkyne, že uzavretie revolvingového úveru je neplatné, pretože získanie revolvingu nemá byť resp. možnosť jeho získania na základe uzavretej zmluvy prejavom vôle spotrebiteľa a súčasne má spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňa bez akéhokoľvek zdôvodnenia založeného na konkrétnych skutočnostiach spochybňuje vlastný prejav vôle. Ani z podanej žaloby nevyplýva, že by pred podpisom UZ nevedela, akú zmluvu uzatvára, čo je jej obsahom. Poskytnutie revolvingu nie je obligatórne, pretože v prípade nezáujmu má klient možnosť vopred vypovedať revolving (článok 9 zmluvných dojednaní), resp. požiadať jeho stornovanie. Žalovaný nemá vedomosť o tom, že by žalobkyňa požiadala o storno revolvingu a vyplatenú čiastku vrátila. V rámci výpočtov RPMN regulovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. sa upravuje určitý špecifický mechanizmus pre výpočet uvedeného údaju napr. pre revolvingový úver, kontokorent, kreditné karty a podobne. Tento zákon sám počíta s tým, že revolvingové úvery sa bežne poskytujú. A práve preto obsahuje určité osobitné pravidlá pre takéto prípady. Vychádzajúc z teórie racionálneho zákonodarcu platí, že ak sa stanovujú osobitné pravidlá pre takéto prípady, potom sa nielen predpokladá, že nastanú, ale že sa musia aj regulovať. Zákonodarca by asi nepostupoval v súlade s uvedeným postulátom, ak by určil predpoklady pre výpočet RPMN, ktorá má byť súčasťou neplatnej zmluvy. Ide o určovanie RPMN a tá sa neurčuje pre podnikateľské vzťahy, ale pre vzťahy spotrebiteľské, čo výrazne spochybňuje a neguje tvrdenie žalobkyne o revolvingových úveroch pre spotrebiteľov. S prihliadnutím na tvrdenia žalobkyne a ňou uvádzaných dôvodov neplatnosti UZ sa nedá racionálne prijať záver, kedy by uzavretá zmluva o revolvingovom úvere svojím konceptom mala byť obchádzaním zákona. Zákonodarca priamo predpokladá úvery, ktoré budú obnovované, navyšované, opakovane poskytované a podobne. Žalovaný popiera aj tvrdenie žalobkyne týkajúce sa dohody o poskytnutí služby. Z tvrdení žalobkyne nevyplýva, v čom má spočívať dôvod neplatnosti, v čom má spočívať neprijateľnosť poplatkov. Žalobkyňa v podanej žalobe pritom nespochybňuje, že sa s dohodou oboznámila a uzavrela ju dobrovoľne. Tvrdenie, že platba je podľa danej dohody považovaná za neprijateľnú podmienku, je nepreskúmateľné, pretože okrem paušálneho tvrdenia o neprijateľnosti žaloba neobsahuje žiadne skutočnosti (a ani dôkazy na ich preukázanie) o tom, v čom sú dôvody nerovnováhy v postavení strán. Z bodu 8 ods. 8.6 dohody o poskytnutí služby vyplýva, že uzavretie dohody nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Navyše dlžník vyhlasuje, že túto dohodu uzatvára na základe slobodne vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Na základe uvedeného žalovaný tvrdil, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 OZ, nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretiu UZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia úvaha o neprijateľnosti dojednaní o tejto odplate je vylúčená. Ani cena plnenia a to aj v zmysle výslovného znenia smernice Rady 93/13/EHS v článku 4 ods. 2, a ani dojednanie o nej nie sú neprijateľnou podmienkou. Súčasne vzniesol námietku premlčania nároku uplatňovaného žalobkyňou.

4. Žalobkyňa a ani právna zástupkyňa žalovaného sa na pojednávanie nedostavili. Neúčast' na ňom ospravedlnili. S použitím ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pojednával súd vo veci v ich neprítomnosti.

5. Dokazovaním vykonaným na pojednávaní, vypočutím právneho zástupcu žalobkyne, oboznámením s písomnými podaniami strán sporu, zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 22.8.2012, zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného, oznámením žalovaného žalobkyňi zo dňa 19.8.2016, listom právneho zástupcu žalobkyne adresovaný žalovaného zo dňa 4.11.2016, súhrnnými informáciami o údajoch o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrtrok 2012, mal súd zistený tento skutkový stav veci:

6. Dňa 21.8.2012 požiadala žalobkyňa v postavení dlžníka a spotrebiteľa žalovaného o poskytnutie úveru. Zo žiadosti, resp. UZ je preukázané, že žalobkyňa požiadala žalovaného o úver za týchto podmienok: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.170 eur, počet splátok 42, splatnosť každej splátky 18. deň v mesiaci, mesačná splátka (vrátane úrokov) 62,69 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver plus úroky za celú dobu čerpania úveru) 2.632,98 eur, predpokladaná RPMN za úver 70,02 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 45,60 %. Dňa 21.8.2012 požiadala žalobkyňa v postavení dlžníka a spotrebiteľa žalovaného aj o poskytnutie revolvingového úveru za týchto

podmienok: poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving plus úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.504,56 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %.

7. Dňa 22.8.2012 zástupca žalovaného podpísal vyššie uvedený návrh na uzavretie UZ, pričom v bode 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru dopísal údaje o schválenom revolvingovom úvere nasledovne: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.170 eur, počet splátok 42, splatnosť každej splátky 18. deň v mesiaci, mesačná splátka (vrátane úrokov) 62,69 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver plus úroky za celú dobu čerpania úveru) 2.632,98 eur, RPMN za úver 65,26 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 45,60 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving plus úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.504,56 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,02 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %.

8. Súčasťou UZ v bode 8 bola aj dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Podľa bodu 8.1 predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 168,17 eur a po b) za poskytnutie služby spočívajúcej možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 87,36 eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby.

9. Súčasťou UZ sú aj Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o..

10. Listom zo dňa 19.8.2016 žalovaný žalobkyni oznámil, že z dôvodu uhradenia všetkých jej záväzkov, vyplývajúcich zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500014690, je potrebné považovať jej zmluvný vzťah so spoločnosťou PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. za ukončený.

11. Listom zo dňa 4.11.2016 právny zástupca žalobkyne vyzval žalovaného o uzavretie dohody o urovaní medzi stranami, na základe ktorej príde k jednoznačnému určaniu povinnosti klienta uhradiť úver v zmysle UZ len vo výške istiny, t.j. určenie (potvrdenie), že úver je bezúročný a bez poplatkov a vrátenie preplatku, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia. V liste uviedol, že UZ nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z. a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Zmluva najmä obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi a spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy.

12. V písomnom podaní zo dňa 30.3.2017, právny zástupca žalobkyne, ako reakciou na podaný odpor zo strany žalovaného, zotrval na dôvodoch podaného žalobného návrhu. Uviedol, že žalovaný pred uzavretím UZ žalobkyni ako spotrebiteľovi neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom podľa § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch vo forme formulára Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere a teda porušil právnou úpravu už pred uzatvorením UZ. Tvrdenia žalovaného o prednostnej aplikácii Obchodného zákonníka na výšku úrokovej sadzby pred právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku z dôvodu zásady zákazu retroaktivity považuje za účelové, bez opory v právnom poriadku SR. Zásada prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred normami obsiahnutými v Obchodnom zákonníku vyplývala z ust. § 52 ods. 2, ešte pred nadobudnutím účinnosti žalovaným spomínaným ust. § 52 ods. 2 OZ a to z citovanej časti: „Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom“, pričom zákonodarcu túto zásadu upravil explicitne pre posilnenie právnej istoty v ust. § 52 ods. 2 OZ prijatím tretej vety: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ust. OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“, čo však neznamená, že by táto zásada neexistovala ešte pred žalovaným spomínaného novelizujúceho zákona. Zásadu prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred prijatím vyššie citovaného zákona potvrdzuje aj ustálená rozhodovacia prax súdov, pričom poukázal na rozhodnutie NS SR z 21.4.2015 sp.zn. 3MCdo/14/2014: „ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety OZ, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ust. OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou“. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je aplikácia ust. § 502 Obchodného zákonníka pre rozpor so zásadou ochrany spotrebiteľa ako aj zásady prednostnej aplikability občianskoprávnej

normy v prospech spotrebiteľa vylúčená. Ak by aj platilo tvrdenie žalovaného o aplikácii ust. Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, v danom prípade by sa výška úrokovej sadzby 70 % priečila dobrým mravom a bola by v rozpore so zásadami pociťového obchodného styku, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR 4Obo/161/2007, v ktorom sa stotožnil s rozhodnutím KS v Bratislave č.k. 16Zm 3233/04-39: „...súd dospel k záveru, že vzhľadom na nerovnosť podmienok účastníkov zmluvy vyjadrenú v niektorých ustanoveniach, neprimerane vysoký poplatok za spracovanie a vedenie úverového prípadu, výška ktorého predstavuje 77 % z celého objemu úveru a po odrátaní prvej splátky, ktorú žalovaná nemohla reálne použiť ani jeden deň až 84 % sa zmluva prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami pociťového obchodného styku“. Žalovaný si účelovo zamieňa pojmy odplata a výška ročnej úrokovej sadzby a z neznámych dôvodov poukazuje na údaj o priemernej hodnote RPMN, čím sa snaží odvieť pozornosť súdu od absolútnej neplatnosti dojednaného zmluvného ročného úroku vo výške 70 % pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ. Pojem odplata predstavuje v zmysle § 53 ods. 6 OZ celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa, pričom zámenu vyššie uvedených pojmov zamietol aj KS v Trenčíne v rozhodnutí 5Co/584/2014: „okrem toho s takto určenou maximálnou výškou odplaty nemožno porovnávať účastníkmi dojednaný úrok z úveru 70,01 %, keď tento bol dojednaný ako ročný úrok. Celková výška odplaty za poskytnutý úver pri takto dojednanom ročnom úroku, ktorú mali odporcovia podľa zmluvy zaplatiť, bola 1.875,54 eur, čo predstavuje viac ako 125 %“. Aj podľa uznesenia NS SR 1MCdo 1/2009 „dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatným. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy“. Žalovaný tvrdením „ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu)“ navodzuje údajnú nemožnosť porovnania úrokovej sadzby uplatňujúcej nebankovým subjektom a bankou. Toto tvrdenie považuje za účelové, bez opory v právnom poriadku, pretože banky ako aj nebankové subjekty sú súčasťou finančného trhu a teda majú vplyv na výšku ročných priemerných úrokových sadzieb. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Trenčíne sp.zn. 5Co/541/2014. Dňa 22.8.2012 žalovaný uzatvoril so žalobkyňou okrem UZ aj zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500014689 (ďalej len UZ 2), ktorej zákonnosť za účelom vydania bezdôvodného obohatenia je prejudiciálne posudzovaná najnovším súdom pod sp.zn. 18Csp/10/2017, pričom tieto zmluvy sú okrem čísla zmluvy identické čo do výšky úveru, ako aj zmluvných podmienok a absentujúcich zákonných náležitostí spotrebiteľského úveru. Žalovaný tak so žalobkyňou v jeden deň uzatvoril identické úverové zmluvy. Podľa § 1 ods. 3 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch: „Spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorého výška je menej ako 100 eur a viac ako 75.000 eur; ak je na rovnaký alebo obdobný účel uzavretý v období 12 mesiacov viac zmlúv o úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver podľa tohto zákona“. Žalovaný podmienil poskytnutie úveru žalobcovi uzatvorením dvoch identických zmlúv v ten istý deň, pričom v oboch zmluvách uvádza výšku hodnoty RPMN 45,60 % a na ktorú v konečnom dôsledku sám upozornil v odpore za účelom vyvrátenia neprípustnosti ročnej úrokovej sadzby vo výške 70 %. Nakoľko však v zmysle § 1 ods. 3 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch platí fikcia, že obe vyššie uvedené zmluvy predstavujú jednu zmluvu a teda aj oba úvery poskytnuté žalovaným predstavujú jeden spotrebiteľský úver, priemerná hodnota RPMN pre tento spotrebiteľský úver je vo výške 21,30 %. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že celková odplata v zmysle ust. § 53 ods. 6 OZ tak ako ju prezentuje žalovaný, predstavuje navýšenie úveru o 125%. Odplata za tento úver tak prevyšuje priemernú hodnotu RPMN 5-násobne. V UZ je uvedená úroková sadzba vo výške 70,02 % a RPMN vo výške 65,25 %, ročná úroková sadzba je teda vyššia ako údaj o RPMN, čo s poukazom na ust. § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je matematicky možné už len z dôvodu, že do údajov do RPMN je zarátaný aj úrok. RPMN musí byť vždy vyššia ako úroková sadzba. Poukázal v tejto súvislosti aj na to, že žalobkyňa od žalovaného z dôvodu zaúčtovania poplatku za uzatvorenie dohody o poskytovaní služieb inkorporovanej vo formulárovej zmluve obdržala reálne sumu vo výške 1.001,83 eur a nie žalovaným uvádzaných 1.170 eur. Istina tak predstavuje reálnu sumu vo výške 1.001,83 eur. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalovaný žalobkyňi poskytol. Žalovaný aj napriek reálne poskytnutej istine úveru, ktorú predstavuje suma vo výške 1.001,83 eur, žalobkyňi ročne úročil sumu vo výške 1.170 eur. Skutočná výška RPMN pre úver vyplývajúci zo zmluvy je pri uplatnení správneho výpočtu na úrovni 92,98 % (na miesto žalovaným v zmluve uvádzaných 65,26 %). V prípade, ak zmluvné strany sa dohodnú na tom, že pre daný zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednané obsahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nutné, aby takéto všeobecné obchodné podmienky boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané.

Zákonodarca pri údají o termíne konečnej splatnosti vyžaduje, aby tento bol určený presným dátumom (napr. rozhodnutie KS v Trnave sp.zn. 24Co/510/2015). Žalovaný poukazuje v odpore na Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 22.8.2012, pričom tento dátum je zhodný s dátumom uvedeným na splátkovom kalendári, ako aj samotnej zmluve pri podpise žalovaného. Žalobkyňa UZ však podpísala dňa 21.8.2012. Z uvedených skutočností je teda evidentné, že žalovaným spomínané dokumenty, ktoré majú byť súčasťou UZ a ktoré majú obsahovať termín konečnej splatnosti boli žalobkyni zaslané až dodatočne po podpise UZ žalobcom. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Prešove 4S/48/2014: „tým, že zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 zmluvy o spotrebiteľských úveroch, t.j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku jednotlivých splátok, počet splátok, a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, aj podľa názoru súdu je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Je neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný súhlas druhej zmluvnej strany. Takýto postup je v rozpore s príslušnými ustanoveniami OZ“. Trval na tom, že v UZ nie je uvedený spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky, a poplatky. Vyplýva to z jazykového aj teleologického výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Z UZ jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa neparticipovala na koncipovaní UZ a teda nemohla ovplyvniť ani znenie inkorporovanej položky o poskytnutí služby. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS Banská Bystrica 10Co/67/2016 „pokiaľ ide o formu dojednania dohody o poskytnutí služby, odvolací súd konštatuje, že samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky tak, ako to tvrdí žalovaný. Dohoda je nepochybne súčasťou formulárovej zmluvy. OZ obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania štandardnej formulárovej zmluvy, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa §53 ods. 1 OZ“. Žalobkyňa ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. V zmluve o revolvingovom úvere v článku 8 je upravená „dohoda o poskytnutí služby“. Už len samotné zakotvenie v rámci formulárovej zmluvy nevyvoláva žiadne pochybnosti o tom, že nejde zo strany spotrebiteľa o osobitne vyjednanú zmluvnú podmienku. Žalovaný nepreukázal, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienila žalobkyňa, resp. že žalobkyňa mala možnosť výberu, či predmetnú dohodu podpíše, alebo nepodpíše, ak chcela, aby jej bol zo strany žalovaného poskytnutý úver. Nestotožnil sa ani so vznesenou námietkou premlčania žalovaným. K tomu uviedol, že žalobkyňa plnila na základe bezúročnej a bezpoplatkovej UZ a neplatnej dohody o poskytnutí služby peňažné plnenie, pričom odo dňa 18.2.2014 začala žalovanému plniť nad rámec reálne poskytnutej istiny v celkovej výške 1.462,98 eur, čím dobrovoľne uhradila všetky údaje vzniknuté záväzky z UZ. Pretože žalovaný nepristúpil na riešenie predmetnej veci mimosúdnou cestou, bola podaná na tunajší súd dňa 20.1.2017 žaloba. Je preukázané, že žalovaný sa odo dňa 18.2.2014 prijímaním plnenia zo strany žalobkyne obohatil o sumu v celkovej výške 1.462,98 eur. Podľa ust. § 107 ods. 2 OZ začala plynúť objektívna premlčacia doba dňom prijatia bezdôvodného obohatenia v danom prípade teda dňom 18.2.2014 a subjektívna premlčacia doba odo dňa, keď právny zástupca informoval žalobkyňu o tom, že zmluva nie je v súlade s právnou úpravou a teda sa úver z nej vyplývajúci považuje za bezúročný a bezpoplatkový (t.j. dňa 14.12.2016, kedy právny zástupca prevzal zastúpenie žalobkyne). Subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba začala následne spočívať dňom doručenia žalobného návrhu na súd, t.j. dňa 20.1.2017. Pretože je na základe vyššie uvedených skutočností ako aj skutočností obsiahnutých v žalobnom návrhu preukázané, že žalovaný dlhodobo aj napriek viacerým súdnym rozhodnutiam vydaným v neprospech žalovaného, zámerne neuvádza správne údaje o RPMN do zmlúv o spotrebiteľskom úvere, zámerne inkorporuje do zmlúv ako aj zmluvných dojednaní doložky, ktoré iba navodzujú fiktívny dojem poskytovania služieb a ktoré nikdy nesledovali skutočné záujmy klientov žalovaného - spotrebiteľov, prostredníctvom nekalej praktiky - neposkytnutia predzmluvného formulára pred uzatvorením UZ zámerne pôsobí na ekonomické rozhodnutia priemerných spotrebiteľov o uskutočnení obchodných transakcií, ktoré by pri dodržiavaní právneho poriadku SR a EU zo strany veriteľa nikdy neuskutočnili, uzatváraním zmlúv v ktorých sú inkorporované doložky o práve jednostrannej zmeny zmluvných podmienok zo strany

žalovaného prostredníctvom takzvaného Oznámenia veriteľa o schválení úveru, prijímal bezdôvodné obohatenie úmyselne, začala tak od prijatia bezdôvodného obohatenia na strana žalovaného plynúť dokonca 10 ročná premlčacia doba. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Prešove 7Co/84/2011: „dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považoval námietku premlčania vznesenú žalovaným v odpore za nedôvodnú, bez opory v právnom poriadku SR“.

13. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania nároku žalobkyne v konaní uplatnenom, súd prednostne skúmal, či nárok žalobkyne je, resp. nie je premlčaný.

14. Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

15. Žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobkyne, že žalobkyňa plnila žalovanému na základe UZ a že od 18.2.2014 začala žalovanému plniť nad rámec reálne poskytnutej istiny v celkovej výške 1.462,98 eur, čím dobromyseľne uhradila všetky údajne vzniknuté záväzky z UZ. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný od 18.2.2014 prijímal od žalobkyne plnenia, ktoré prevyšovali sumu úverovej istiny. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaný sa na jej úkor o sumu 1.462,98 eur bezdôvodne obohatil. Podľa ust. § 107 ods. 2 OZ začala plynúť objektívna premlčacia doba dňom prijatia bezdôvodného obohatenia v danom prípade teda dňom 18.2.2014 a subjektívna premlčacia doba odo dňa, keď právny zástupca informoval žalobkyňu o tom, že zmluva nie je v súlade s právnou úpravou a teda sa úver z nej vyplývajúci považuje za bezúročný a bez poplatkov (t.j. dňa 14.12.2016, kedy právny zástupca prevzal zastúpenie žalobkyne). Subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba začala následne spočívať dňom doručenia žalobného návrhu na súd, t.j. dňa 20.1.2017. Z vyššie zisteného skutkového stavu možno prijať právny záver, že nárok žalobkyne, v konaní uplatnený, premlčaný nebol.

16. V ďalšom priebehu konania bolo potrebné zistiť, či UZ obsahuje všetky povinné zmluvné náležitosti, resp. či táto je platným právnym úkonom.

17. Je medzi stranami sporu nepochybné, že žalobkyňa v zmluvnom vzťahu s žalovaným vystupovala ako slabšia strana - spotrebiteľ, kým žalovaný ako veriteľ, poskytujúci v rámci svojej obchodnej činnosti úvery ako silnejšia strana, dodávateľ.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné na prípadný zmluvný vzťah medzi stranami aplikovať prednostne normy spotrebiteľského práva, osobitne ust. §§ 52 až 62 OZ, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom v čase uzavretia UZ a zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

19. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom v čase uzavretia UZ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

20. Podľa § 9 ods. 2 písm. c/, f/, i/, j/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj tieto náležitosti: adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru....; ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov; výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

21. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1, b/ je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

22. Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

23. Podľa ust. § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

24. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Z predloženej žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú žalobkyňa ako dlžník podpísala dňa 21.8. 2012 a žalovaný ako veriteľ dňa 22.8. 2012 možno ustáliť, že niet pochyb o tom, že v danom prípade strany mienili uzavrieť individuálne špecifikované zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorých žalovaný mal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.170 eur a revolvingový úver vo výške 616,87 eur za podmienok uvedených v bode 6 UZ. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že v čase podpísania žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalobkyňou, bola podpísaná len časť 5 UZ, t.j. údaje o požadovanom revolvingovom úvere (kde je uvedené v zátvorke poznámka vyplňte), pričom údaje bodu 6 o schválenom revolvingovom úvere (kde je uvedené v zátvorke poznámka nevyplňujte), boli do UZ dopísané až po podpise žiadosti žalobkyňou, a to žalovaným dňa 22.8. 2012. V bode 7 UZ žalobkyňa ako dlžník prehlásila, že sa so zmluvnými dojednaniami zoznámila a nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať, zároveň v uvedenom bode vzala výslovne na vedomie a súhlasila s tým, že ňou požadovaná poskytnutá čiastka je maximálna, a že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať požadovaný úver, poskytnutú čiastku úveru jednostranne znížiť, upraviť výšku, počet a splatnosť jednotlivých splátok úveru, RPMN úveru. Z uvedenej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ktorú podpísal žalovaný dňa 22.8. 2012, a to z článku 5 uvedených žiadostí vyplýva, že žalobkyňa žiadala o poskytnutie úveru vo výške 1.170 eur za podmienok tam uvedených a revolvingu vo výške 616,87 eur, pričom v zmysle uvedených zmluvných dojednaní v bode 7. tejto žiadosti bolo na vóli veriteľa, či tomuto návrhu - žiadosti vyhovie resp. nie, pričom toto rozhodnutie záviselo od posúdenia a po vyhodnotení údajov o dlžníkovi, pričom v zmysle uvedených dojednaní mal možnosť schváliť iné parametre požadovaného úveru, ako dlžník uviedol v bode 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. Schválenú výšku úveru dopísal do žiadosti žalovaný dňa 22.8. 2012, a to do bodu 6 uvedenej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru s tým, že RPMN za úver je 65,26 %, pričom v bode 5 UZ (teda podpísanej žalobkyňou ako dlžníkom) je RPMN za úver 70,02 %, ktorá 6. časť UZ po doplnení a podpise žalovaným ako veriteľom už nebola predložená na podpis žalobkyni ako dlžníkovi, a keďže zo strany veriteľa nedošlo k úplnej akceptácii žiadosti žalobkyne o úver a z jeho strany išlo o uvedenie údajov úveru poskytovaného za iných podmienok ako navrhla v žiadostiach žalobkyňa, zo strany žalovaného ako veriteľa išlo teda o nový návrh na uzavretie úverovej zmluvy, ktorá zo strany žalobkyne ako dlžníka nebola písomne akceptovaná, preto podľa názoru súdu v danom prípade nedošlo ani k dodržaniu predpísanej písomnej formy, ako to požaduje ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., preto je UZ v celom rozsahu neplatná (rovnako aj podľa ust. § 40 ods. 1 OZ).

26. I v prípade, že by súd dospel k právnomu záveru, že UZ nie je v celom rozsahu neplatná podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., boli by neplatné dojednania o výške úrokovej sadzby a dohody o poskytnutí služby (čl. 8 bod 8.1 UZ) a UZ by bola bezúročná a bez poplatková.

27. Medzi stranami bola podpísaná zmluva o spotrebiteľskom úvere, pretože z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa pri uzatváraní UZ konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by jej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania, a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Na druhej strane je nepochybné, že veriteľ uzatváral predmetnú zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, čo je zjavné aj z výpisu z obchodného registra, kde týmto predmetom (okrem iných) je „poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov“. Z toho dôvodu sa veriteľ považuje za dodávateľa. Zo samotnej UZ, z jej zmluvných dojednaní ale i zo samotnej výpovede právneho zástupcu žalobkyne je zrejmé, že žalobkyňa nemohla individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené „na predtlačenom formulári“, pretože sa uzavierali vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Z obsahu UZ, s prihliadnutím na právne postavenie strán UZ má súd za to, že úver bol žalobkyni poskytnutý ako spotrebiteľovi. UZ medzi stranami má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.; predmetom UZ je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 1.170 eur zo strany veriteľa a povinnosť dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Pri dojednaní tohto úveru si účastníci zároveň dojednali úrok za poskytnutie úveru vo výške 1.462,98 eur, ktorý úver sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 62,69 eur, t.j. spolu 1.462,98 eur, teda v splátkach evidentne splácala aj zmluvnú odmenu. Navyše v bode 8.8.1 UZ sa strany dohodli, že predmetom ich dohody je aj záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 168,17 eur a za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 87,36 eur. Spolu tak bolo navýšenie úveru dohodnuté na sumu 1.661,15 eur (1.462,98 eur + 168,17 eur).

28. V zmysle uvedeného považuje súd dojednanú „zmluvnú odmenu“ za poskytnutie úveru vo výške 1.661,15 eur vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke 1.001,83 eur za neplatné zmluvné dojednanie,

pretože takáto odmena za poskytnutie úveru, ktorá by mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov - úroku je neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ, pretože predstavuje viac ako 100 % z celkovo poskytnutej čiastky. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru i napriek tomu, že výška úrokov alebo odmeny nie je zákonom stanovená a tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednania medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.7. 2009). I keď bolo splácanie pôvodne poskytnutého úveru dojednané na dobu tri a pol roka, nie je možné akceptovať takúto výšku odmeny i s prihliadnutím na to, že v zmysle Zmluvných dojednaní je zmluvná odmena splatná ihneď ku dňu poskytnutia úveru, pričom v podstate dlžník v splátkach spláca aj tú časť zmluvnej odmeny, ktorú si veriteľ „stiahol“ priamo pri poskytnutí úveru dlžníkovi. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalovaného na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, splatnosť tejto odmeny ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odmeny s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov považuje súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú i v zmysle § 54 ods. 3 OZ, pretože je výrazne v neprospech odporcu ako spotrebiteľa. Dohodnutá výška úrokovej sadzby výrazne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia UZ, ide teda o neplatný právny úkon. Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať výšku úrokovej sadzby v UZ, ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Pretože ide o neplatné zmluvné dojednanie, treba naň hľadieť akoby vôbec nebolo obsahom zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby, ako povinnú náležitosť spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z.

29. Okrem toho žalovaným žalobkyni poskytnutý úver neobsahuje ani ďalšie zákonné náležitosti ust. § 9 ods. 2 písm. c/, f/ a j/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Z UZ nie je zrejma konečná splatnosť úveru. V UZ nie je táto vôbec uvedená a pokiaľ ju žalovaný uviedol v Zmluvných dojednaniach o revolvingovom úvere, táto písomnosť bola žalobkyni doručená až po jej podpise UZ, pred podpisom UZ oboma stranami sporu teda žalobkyňa o nej vôbec nemala vedomosť a preto sa táto nestala ani súčasťou UZ. Absencia tejto zákonnej náležitosti tiež spôsobuje, že podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona je poskytnutý úver z takejto zmluvy bezúročný a bez poplatkov. V prípade, ak zmluvné strany sa dohodnú na tom, že pre daný zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednania obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nutné, aby takéto všeobecné obchodné podmienky boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané. Zákonodarca pri údaji o termíne konečnej splatnosti vyžaduje, aby tento bol určený presným dátumom. Je tiež neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný súhlas druhej zmluvnej strany.

30. V zmluve je uvedená ročná úroková sadzba vo výške 70,02 % a RPMN vo výške 65,26 %. Vzhľadom na skutočnosť, že hodnota RPMN v UZ je nižšia ako úroková sadzba, čo z matematického hľadiska je nezmyselné, dôvodne žalobkyňa tvrdila, že žalovaný v UZ nesprávne uviedol výšku RPMN, v dôsledku čoho v UZ absentuje zákonná náležitosť spotrebiteľského úveru, čo má za následok zákonnú sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Žalobkyňa od žalovaného z dôvodu zaúčtovania poplatku za uzatvorenie dohody o poskytovaní služieb inkorporovanej vo formulárovej zmluve obdržala reálne sumu vo výške 1.001,83 eur a nie žalovaným uvádzaných 1.170 eur. Istina tak v skutočnosti predstavuje sumu vo výške 1.001,83 eur. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalovaný žalobkyni poskytol. Žalovaný aj napriek reálne poskytnutej istine úveru, ktorú predstavuje suma vo výške 1.001,83 eur, žalobkyni ročne úročil sumu vo výške 1.170 eur. Skutočná výška RPMN pre úver vyplývajúci z UZ je pri správnom výpočte vo výške približne 92,98 % (nie vo výške uvedenej v UZ 65,26 %). Tvrdenia žalovaného o prednostnej aplikácii Obchodného zákonníka na výšku úrokovej sadzby pred právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku z dôvodu zásady zákazu retroaktivity považoval rovnako ako žalobkyňa i súd za účelové, bez opory v právnom poriadku Slovenskej republiky, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe súdov.

31. V UZ tiež nie je ďalšia povinná náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona a síce adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že táto náležitosť sa nachádza v zmluvných dojednaniach, tvoriacich súčasť spisu, žalovaný nevyvrátil tvrdenie žalobkyne, že s predmetnými Zmluvnými dojednaniami mala možnosť sa oboznámiť až po doručení UZ, podpísanej žalovaným, z dôvodu ktorého Zmluvné podmienky sa nemohli stať súčasťou UZ a má sa teda za to, že adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť UZ neobsahuje.

32. Súd súhlasí s tvrdením právneho zástupcu žalovanej, a síce, že žalovaný sa pokúsil zbaviť zákonnej informačnej povinnosti voči žalobkyni tým, že do nepodpísaných Zmluvných dojednaní UZ inkorporoval doložku, v zmysle ktorej sa žalobkyňa údajne oboznámila s formulárom obsahujúcim štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Je zrejmé, že žalovaný nepostupoval v súlade s ust. § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Účelom formulára obsahujúceho štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere je, tak ako to tvrdil i právny zástupca žalobkyne, sprehľadniť podmienky získania úveru tak, aby tieto podmienky boli spotrebiteľovi známe ešte pred uzatvorením UZ. Z toho dôvodu je aj zákonodarcom stanovená presná štruktúra a forma formulára obsahujúceho štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Nemožno potom nesúhlasiť s tvrdením právneho zástupcu žalobkyne, že nesplnením informačnej povinnosti zo strany žalovaného, žalovaný podnietil žalobkyňu k rozhodnutiu o obchodnej transakcii, ktorú by pri dostatku informácii žalobkyňa neurobila. Vyššie uvedené konanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 OZ, pretože vykazuje jednoznačný úmysel žalovaného získať právny titul na peňažné plnenie, na ktoré by inak nemal nárok.

33. Z vyššie uvedených dôvodov (neplatnosť celej UZ, resp. jej časti - úroky, resp. celková odmena za poskytnutie peňazí, resp. pre prípad, že by UZ nebola neplatná pre jej bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.), keďže žalobkyňa zaplatila žalovanému viac, než jej žalovaný poskytol, je žalovaný povinný rozdiel žalobkyni z titulu bezdôvodného obohatenia získaného bez právneho dôvodu, vydať.

34. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

35. Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

36. Podľa § 456 ods. 1 prvá veta OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

37. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázať, že žalovaný žalobkyni poskytol peňažné prostriedky vo výške 1.001,83 eur (rozdiel výšky pôžičky 1.170 eur a odplaty za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 168,17 eur, ktorú si žalovaný hneď po podpise UZ zrazil). Keďže žalobkyňa žalovanému zaplatila spolu sumu 2.632,98 eur, mohla si v konaní voči žalovanému uplatniť z titulu bezdôvodného obohatenia zaplatenie sumy 1.631,15 eur (2.632,98 - 1.001,83). Žalobkyňa si však v konaní voči žalovanému uplatnila sumu nižšiu, uložil súd žalovanému povinnosť vydať žalobkyni žalobkyňou v konaní uplatnenú istinu vo výške 1.462,98 eur.

38. Súčasne súd uložil žalovanému takisto povinnosť zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania z prísúdenej istiny a to odo dňa nasledujúceho po dni, dokedy žalobkyňa žiadala žalovaného žalovanú istinu zaplatiť, teda od 21.11. 2016, ktoré úroky si žalobkyňa uplatnila podľa § 517 ods. 2 OZ, v zákonnej výške 5 % ročne, podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

39. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v spore v celom rozsahu úspešná, preto jej súd priznal voči žalovanému plnú náhradu trov. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku konania, podpis) označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1, 2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).